

Sygn. akt IV CSK 293/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej z siedzibą
w G.

przy uczestnictwie M. N.

o stwierdzenie nabycia zasiedzenia służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt IV Ca 320/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od uczestnika postępowania na rzecz
wnioskodawcy kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 21 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Słupsku w wyniku apelacji uczestnika postępowania zmienił częściowo postanowienie Sądu pierwszej instancji ustalając inną datę (1 czerwca 2006 r., zamiast 2 stycznia 1984 r.) zasiedzenia przez wnioskodawcę służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu oraz przyjmując, że zasiedzenie dotyczy dwóch a nie jednej służebności.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.u

Stwierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące zarówno możliwości zasiedzenia służebności przesyłu wprowadzonej w art. 305¹ - 305⁴ k.c. z dniem 3 sierpnia 2008 r., jak i możliwości zasiedzenia, przed tą datą, służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu przez przedsiębiorcę przesyłowego, mimo braku przepisów w tym przedmiocie.

Wskazał, że w tym zakresie orzecznictwo sądów powszechnych nie jest jednolite, a przed Trybunałem Konstytucyjnym zawisła sprawa P 47/13 związana z pytaniem prawnym Sądu Rejonowego w Grudziądzu dotyczącym zgodności art. 292 w zw. z art. 285 § 1 k.c., rozumianych jako umożliwiających nabycie przez zasiedzenie służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, z art. 2, art. 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 2 i 3 oraz art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji RP oraz z art. 1 protokołu dodatkowego nr.1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Stwierdził również, że w świetle podniesionych zarzutów skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, szczególnie biorąc pod uwagę wskazane uchybienia Sądów obu instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać,

że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako ogólnego, abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało oraz przedstawienia, w pogłębionym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje, wykazania, że mają one poważny, uniwersalny charakter, a mimo to nie doczekały się jeszcze stanowiska Sądu Najwyższego, które jest konieczne nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.). Jeżeli natomiast skarżący powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powinien wskazać przepis prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości oraz w odrębnym wywodzie prawnym przedstawić ich przyczyny i zakres, wykazać, że mają one poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy zarówno z uwagi na konieczność prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy jak i innych podobnych spraw w przyszłości. Skarżący może również odwołać się do rozbieżności w orzecznictwie sądowym na tle wykładni określonego przepisu, wskazując rozbieżne orzeczenia zapadłe w wyniku dokonania przez sądy różnej wykładni tego przepisu (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne czy potrzeba wykładni przepisów prawa.

Przestawione przez niego zagadnienie prawne powstałe na tle wykładni przepisów art. 292 w zw. z art. 285 k.c. zostało już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy w wielu jednolitych orzeczeniach, w tym także uchwałach, między innymi w uchwale z dnia 22 maja 2013 r. III CZP 18/13, OSNC, w której przyjęto dopuszczalność nabycia, także przed wejściem w życie art. 305¹⁻⁴ k.c., w drodze zasiedzenia przez przedsiębiorcę przesyłowego, służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, jak również dopuszczalność doliczenia okresu występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu w tym okresie, do czasu posiadania wymaganego do

zasiedzenia służebności przesyłu. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy nie tylko przedstawił szeroko argumentację prawną lecz także orzecznictwo kształtujące się w tym przedmiocie na przestrzeni lat.

Natomiast skarżący nie przedstawił żadnych pogłębionych rozważań prawnych ani argumentów zdolnych podważyć jednolite stanowisko Sądu Najwyższego w tym przedmiocie, co jest niezbędne do wykazania konieczności przedstawienia zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego. Nie może tego zastąpić ogólne odwołanie się do rozbieżności orzeczniczej i do faktu przekazania przez jeden z sądów pytania prawnego Trybunałowi Konstytucyjnemu, bez dokonania pogłębionej analizy zagadnienia i przedstawienia wszechstronnej argumentacji prawnej na rzecz jego rozwiązania.

Skarżący nie wykazał też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż poza ogólnym odwołaniem się do nieokreślonych zarzutów i uchybień Sądów obu instancji, nie przedstawił w tym przedmiocie żadnych argumentów.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.